

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Zelené Roztyly, z. s.**, se sídlem Kloknerova 2179/3, Praha 4, **b) Ing. T. H.**, zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. S-MHMP 490243/2014/SUP/Sv/Hn, a o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - úprava územního plánu sídelního útvaru Hlavního města Prahy č. Ú 0783/2009, včetně její modifikace označené jako „2. Modifikace úpravy č. 0783/04/2010“, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) ALBORG-DEVELOPMENT, a. s.**, se sídlem Klimentská 1246/1, Praha 1, zastoupen JUDr. Ing. Daliborem Vítkem, advokátem se sídlem Pod Klaudiánkou 271/4a, Praha 4, **II) Městská část Praha 11**, se sídlem Ocelíkova 1, Praha 4, **III) JUDr. K. B.**, **IV) PhDr. M. K.**, **V) S. K.**, **VI) Ochrana Roztyl, z. s.**, se sídlem Blatenská 3, Praha 4, **VII) Z. R.**, **VIII) Ing. K. B.**, **IX) R. R.**, **X) A. V.**, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a) a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, č. j. 9 A 75/2015 – 436,

takto:

I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I) **se odmítá.**

II. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**

III. Žalobce a) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Žalobce b) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

V. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

VI. Osoby zúčastněné na řízení I) – X) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

VII. Osobě zúčastněné na řízení I) **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši **5.000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Osoba zúčastněná na řízení I) [ALBORG-DEVELOPMENT a.s.] podala dne 26. 8. 2013 jako stavebník žádost o vydání stavebního povolení na stavbu nazvanou „Bytový park Roztyly“ při ulicích Ryšavého a Komárkova v Praze 4 na pozemcích parc. č. X aX k. ú. X.

[2] Územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby bylo vydáno dne 11. 4. 2013, odvolání proti němu bylo zamítnuto dne 6. 8. 2013. Toto rozhodnutí napadl žalobce a) žalobou a Městský soud v Praze jej následně rozsudkem ze dne 30. 3. 2017, č. j. 11 A 27/2015 – 228, (dále jen „rozsudek sp. zn. 11 A 27/2015“) zrušil.

[3] Stavební úřad vydal dne 24. 1. 2014 na stavbu Bytový park Roztyly stavební povolení. Odvolání žalobců (a dalších osob) žalovaný dne 11. 2. 2015 zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[4] Proti tomuto rozhodnutí brojili žalobci žalobou u Městského soudu v Praze.

[5] Městský soud výrokem I. rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. odmítl návrh na zrušení opatření obecné povahy - úprava územního plánu sídelního útvaru Hlavního města Prahy č. Ú 0783/2009, včetně její změny označené jako „2. Modifikace úpravy č. 0783/04/2010“. Výrokem III. a IV. rozhodl o nákladech řízení.

[6] Městský soud shledal důvodnou námitku žalobců týkající se chybějícího posouzení vlivů na životní prostředí (stanoviska EIA) dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů. Soud vyšel ze závěrů uvedených v rozsudku sp. zn. 11 A 27/2015, kterým Městský soud v Praze zrušil územní rozhodnutí předcházející přezkoumávanému stavebnímu povolení z důvodu neprovedení zjišťovacího řízení k nutnosti získání stanoviska EIA. Městský soud proto v současné věci zkoumal, zda má tato vada dosah i do stavebního řízení, a uzavřel, že ano. Ostatní námitky shledal nedůvodnými.

[7] K posouzení návrhu na zrušení opatření obecné povahy městský soud uvedl, že v samotné žalobě se žalobci (navrhovatelé) zrušení předmětného opatření obecné povahy nikterak výslovně nedomáhali, přičemž jejich návrh ze dne 24. 10. 2016 je třeba považovat za nový návrh a nikoliv za odstranění vad žaloby, jak tvrdí. Soud proto dospěl k závěru, že tento návrh neučinili spolu se žalobou, a proto nesplnili podmínku stanovenou v § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s"). Z toho důvodu návrh odmítl. Nadto dodal, že v dotčeném stavebním řízení nebylo předmětné opatření obecné povahy aplikováno, neboť stavební řízení vycházelo z již vydaného územního rozhodnutí, v němž již byly otázky spjaté s nyní napadeným opatřením obecné povahy posouzeny. Pouze spolu se žalobou proti územnímu rozhodnutí tedy mohli navrhovatelé brojit proti tomuto opatření obecné povahy.

II. Kasační stížnosti

[8] Rozsudek městského soudu napadli žalobce a) a osoba zúčastněná na řízení I) kasační stížností.

[9] **Žalobce a) [dále též stěžovatel a)]**, kasační stížností brojí proti výroku II. a výroku III. v části, která je odvislá od výroku II. Stěžovatel a) nesouhlasí s posouzením městského soudu, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebyl učiněn společně se žalobou.

[10] Žalobci ve své žalobě a následně v dalších podáních tvrdili, že záměr, který je předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, je v rozporu s územně plánovací dokumentací, protože úprava územního plánu i modifikace úpravy územního plánu byly provedeny v rozporu se zákonem spočívajícím ve vydání k tomu věcně nepříslušným orgánem. Změnu směrné části i její modifikaci schválil pouze odbor výstavby Magistrátu hl. m. Prahy. Ke schválení opatření obecné povahy – změny územního plánu má však pravomoc pouze zastupitelstvo hl. m. Prahy. Tzv. „modifikaci úpravy" schválil dokonce pouze Útvar rozvoje hl. m. Prahy. Tuto argumentaci obsahovala žalobní námitka č. 6 v podání ze dne 28. 4. 2015, kterým byla doplněna blanketní žaloba.

[11] Z výše uvedeného stěžovatel a) uzavírá, že v žalobě žalobci jasně deklarovali nezákonnost provedených úprav územního plánu a proto podání ze dne 24. 10. 2016 mělo být městským soudem považováno za odstranění vad žaloby, nikoliv za nový (pozdní) návrh. Stěžovatel a) odkazuje k této problematice na usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36.

[12] Stěžovatel a) nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, podle kterého v dotčeném stavebním řízení nebylo předmětné opatření obecné povahy aplikováno. Stěžovatel a) se domnívá, že i ve stavebním řízení je (byť v návaznosti na územní rozhodnutí) územní plán aplikován a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 115/2016 - 23, z nějž cituje body [29] a [32].

[13] Stěžovatel a) považuje za podstatnou i specifickou situaci v této věci, kdy Městský soud v Praze již dvakrát (rozsudkem ze dne 18. 6. 2014, č. j. 11 A 158/2013 - 162, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. 11 A 27/2015 - 228) zrušil územní rozhodnutí o umístění stavby „Bytový park Roztyly".

[14] **Osoba zúčastněná na řízení I) [dále též stěžovatel b)]** brojí kasační stížností proti výroku I. a výroku III. rozsudku městského soudu z důvodu nesprávného právního posouzení věci a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu.

III. Vyjádření ke kasačním stížnostem

[15] Ke kasačním stížnostem se vyjádřili též žalovaný a některé osoby zúčastněné na řízení.

[16] **Osoba zúčastněná na řízení VI)** se ztotožňuje s názorem stěžovatele a). Domnívá se, že záměr Bytový park Roztyly není v souladu s územně plánovací dokumentací, protože úprava územního plánu i modifikace úpravy byly provedeny v rozporu se zákonem.

[17] **Osoby zúčastněné na řízení IV) a V)** se ve společném vyjádření ztotožňují s návrhem stěžovatele a). Úprava územního plánu a její modifikace může poškodit vlastníky dotčených pozemků [kterými jsou i osoba zúčastněná na řízení IV) a V)], a to zejména zhoršením statiky stávající zástavby, zhoršením hluku, kvality ovzduší a dopravní situace, likvidací zeleně a narušením soukromí. Ke svému vyjádření přiložily fotografie dokumentující sesedání terénu a praskání fasád domů v okolí po vybudování základů pro stavbu.

[18] Své vyjádření zaslal též **žalovaný**. Ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvádí, že se ztotožňuje s právním názorem městského soudu. Zrušení OOP se stěžovatel domáhal za rok a půl od podání žaloby. K usnesení rozšířeného senátu, na který stěžovatel a) poukazuje, žalovaný konstatuje, že se jednalo o zcela odlišný případ a i rozšířený senát v daném rozhodnutí uvádí, že takový výklad § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. nebyl dosud použit. Žalovaný dále odkazuje na zákon č. 225/2017 Sb., který s účinností od 1. 1. 2018 novelizoval předmětné ustanovení a lhůta pro návrh na zrušení opatření obecné povahy byla zkrácena ze 3 na 1 rok s vyloučením možnosti prolomení lhůty v rámci tzv. incidenčního přezkumu. Dle názoru žalovaného výklad v uvedeném usnesení rozšířeného senátu nemůže obstát ve světle nové právní úpravy, kdy zákonodárce provedenými změnami jasně deklaroval, že prolomení lhůty není žádoucí z hlediska právní jistoty a ochrany veřejného zájmu. Žalovaný se ztotožňuje i se závěrem městského soudu týkajícím se aplikace opatření obecné povahy v daném – stavebním – řízení. Závěrem konstatuje, že stěžovatel a) neuvedl, jakým způsobem byl předmětným napadeným OOP dotčen na svých právech.

[19] S kasační stížností stěžovatele b) se **žalovaný** ztotožňuje ve všech bodech kromě jeho právního názoru na aktivní legitimaci stěžovatele a).

[20] Ke kasační stížnosti stěžovatele b) podali společné vyjádření **stěžovatel a) a žalobce b)**, ve kterém oponují jeho argumentaci.

[21] Ke kasační stížnosti stěžovatele a) se vyjádřil **stěžovatel b)**. Konstatuje, že ze strany stěžovatele a) se zjevně označením návrhu na zrušení OPP jakožto odstranění vad žaloby

jedná o účelové tvrzení, které má překonat zmeškání lhůty pro podání návrhu na zrušení OOP jak dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s, tak dle § 101b odst. 1 věty druhé s. ř. s. Stejně jako žalovaný poukazuje na novelu zákona, která prolomení lhůty incidenčním přezkumem explicitně vylučuje a překvapivost usnesení rozšířeného senátu. Původní žaloba neobsahovala návrh na zrušení předmětného OOP, nejde proto o změnu žaloby ani odstranění vad, ale o nový návrh. Odstranění vad přichází v úvahu tehdy, neobsahuje-li všechny stanovené náležitosti, případně je nesrozumitelné či neurčité. Žalobce zastupuje advokát se specializací na tento „typ" řízení, včetně řízení o zrušení opatření obecné povahy, což kromě jiného znamená, že u něho nelze předpokládat neznalost dané problematiky, a pokud zrušení OOP nenavrhl, není žádná pochybnost, že to ani „nezamýšlel" – navzdory tomu, co nyní s ohledem na usnesení rozšířeného senátu, na které odkazuje, tvrdí. Z názvu žalobního bodu „Rozpor s územním plánem" ani z jeho obsahu, nelze dovozovat, že podáním bylo zamýšleno navrhovat zrušení OOP. Úmysl podat žalobu na zrušení OOP je vyloučen i samotným žalobcem, který úpravu územního plánu kvalifikuje jako nicotnou, přičemž nicotnost aktu vylučuje možnost jeho zrušení.

[22] V souvislosti s aplikací opatření obecné povahy ve stavebním řízení stěžovatel b) poukazuje na to, že stěžovatelem a) citovaný rozsudek je vytržený z kontextu. Ve stavebním řízení je územní plán aplikován pouze v návaznosti na územní rozhodnutí. Akceptace názoru stěžovatele a) by znamenala nepřípustné prolomení zásady koncentrace obsažené v § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon"). Stěžovatel a) měl možnost plně využít svých procesních práv v řízení o žalobě proti územnímu řízení, této možnosti však řádně nevyužil. Není možné (ani logické, ani spravedlivé), aby měl stěžovatel a) možnost podávat návrh na zrušení opatření obecné povahy znovu v rámci stavebního řízení, pokud to nevyšlo v rámci územního řízení. Stěžovatel b) dále zpochybňuje aktivní legitimaci stěžovatele a), neboť netvrdil dotčení na svých právech, jak je dle § 101a odst. 1 jeho povinností.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil splnění podmínek řízení o kasačních stížnostech.

[24] U **kasační stížnosti stěžovatele b)** Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato kasační stížnost byla doplněna opožděně a z toho důvodu je na místě ji odmítnout. Kasační stížnost byla stěžovatelem b) podána včas dne 2. 1. 2018. Vzhledem k tomu, že podaná kasační stížnost byla blanketní, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele b) usnesením ze dne 1. 2. 2018, č. j. 1 As 1/2018 - 53, aby ve lhůtě jednoho měsíce od jeho doručení doplnil kasační stížnost o konkrétní důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu. Současně stěžovatele poučil o důsledcích v případě nedoplnění kasační stížnosti v soudem stanovené lhůtě. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 7. 2. 2018.

[25] Lhůta pro doplnění kasační stížnosti marně uplynula dne 7. 2. 2018 (§ 106 odst. 3 s. ř. s. a § 40 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel zaslal doplnění kasační stížnosti až dne 8. 3. 2018, tedy neodstranil vady kasační stížnosti ve stanovené lhůtě, přičemž se jednalo o vady, pro které není možné v řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud proto podle § 120 ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s. rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti. Z tohoto důvodu se jí dále věcně

nezabýval, proto ani v předchozí části podrobně nerekapituloval stěžovatelem b) uplatněnou argumentaci a reakce na ni.

[26] **Kasační stížnost stěžovatele a)** má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Stěžovatel a) nejprve rozporuje závěr městského soudu, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebyl podán současně se žalobou a proto bylo nutno na něj hledět jako na opožděný nový návrh.

[29] Pokud by se jednalo o incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., bylo by třeba přisvědčit stěžovateli a), že jeho návrh měl městský soud vnímat jako odstranění nejasností či vad žaloby. Žalobci podali dne 3. 4. 2015 žalobu proti stavebnímu povolení na Bytový park Roztyly, které jim jako účastníkům řízení bylo doručeno dne 26. 2. 2015. Tato žaloba neobsahovala konkretizované žalobní námitky. Žalobní námitky žalobci doplnili podáním ze dne 26. 4. 2015, ve kterém v bodě 6 namítali též rozpor napadeného rozhodnutí s územním plánem. Mimo jiné odkázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 144/2012 - 53, ve které kasační soud vyslovil názor, že je-li územní plán aplikován v konkrétním případě jako svého druhu podkladový akt, je soud oprávněn posoudit zákonnost té části územního plánu, která je podkladem rozhodnutí, a v případě, že by ji shledal nezákonnou, ji neaplikovat dle čl. 95 odst. 1 Ústavy. Dále upozornili na usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 3. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 – 116, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k indexu podlažní plochy a shledal, že je obecným regulativem prostorového uspořádání území, jehož vymezení je závazné a jeho změny je třeba provádět formou opatření obecné povahy. Úprava územního plánu U 0783/2009, kterou byl změněn kód míry využití území z C na F, i její modifikace ze dne 15. 4. 2010 byly dle žalobce provedeny v rozporu se zákonem, neboť byly vydány věcně nepříslušným orgánem.

[30] Dne 13. 9. 2016 přijal rozšířený senát v usnesení č. j. 5 As 194/2014 – 36 názor, že: *„Soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.“* Zároveň v odůvodnění uvedl následující: *„Rozšířený senát dodává, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podaný podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. musí být podán společně* sežalobou *proti rozhodnutí, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno (tj. ať už v rámci jediného podání soudu nebo i ve dvou podáních současně u soudu učiněných). Pokud žalobce takový návrh výslovně sice neučiní, ale v rámci žalobních bodů nezákonnost aplikovaného opatření obecné povahy tvrdí, pak je namístě navrhovatele vyzvat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad jeho podání spočívajícím*

v nejasnosti, zda zamýšlí podat žalobu proti individuálnímu aktu aplikujícímu opatření obecné povahy společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozšířený senát na tomto místě připomíná mnohokrát judikovanou zásadu, že následná změna soudní judikatury nemůže vést k odepření práva na soudní ochranu účastníkovi, který v důvěře v tehdy platnou judikaturu zvolil určitý procesní postup (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 34/2009 – 65, a ze dne 29. 12. 2011, č. j. 7 Afs 14/2010 - 104)." Tímto usnesením tedy rozšířený senát připustil napadení opatření obecné povahy i po uplynutí obecné tříleté lhůty stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. a zároveň tak překonal názor vyslovený v rozsudku ze dne ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 144/2012 – 53.

[31] Je zřejmé, že podání, které žalobci učinili dne 24. 10. 2016, jež obsahovalo návrh na zrušení předmětné úpravy územního plánu včetně její modifikace, bylo reakcí na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu v uvedené oblasti. Žalobci na usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016 také výslovně odkázali a uvedli, že se jedná o odstranění vad žaloby spočívající v nejasnosti, zda zamýšleli podat žalobu proti rozhodnutí společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy.

[32] Dle Nejvyššího správního soudu je z provedené rekapitulace zřejmé, že žalobci namítali nezákonnost změny územního plánu již v podané žalobě a městský soud měl proto ve světle vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu přijmout podání žalobců nikoliv jako nový návrh, ale jako odstranění nejasnosti žaloby původní, když žalobci sami aktivně bez výzvy soudu vyjasnili, že žalobní bod č. 6 v doplnění žaloby ze dne 26. 4. 2015 byl zamýšlen jako návrh na zrušení opatření obecné povahy, ačkoliv to v žalobě nebylo explicitně uvedeno.

[33] Tento závěr však nic nemění na tom, že návrh žalobců na zrušení opatření obecné povahy byl městským soudem správně odmítnut, a to z druhého důvodu, na který městský soud v odůvodnění rozsudku poukázal. Podmínkou incidenčního přezkumu dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je také skutečnost, že opatření obecné povahy bylo užito ve věci, v níž navrhovatel podává žalobu či jiný návrh. Jedná se tedy o podmínku, zda bylo předmětné opatření obecné povahy podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, v nynější věci stavebního povolení.

[34] Městský soud správně posoudil, že tomu tak nebylo. Stěžovatel a) odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 115/2016 - 23. V něm je v bodě [29] uvedeno, že: „*Regulační plán a jiné druhy územně plánovací dokumentace jsou podkladem pro řadu rozhodnutí stavebních úřadů a jejich další činnost. Jde zejména o územní rozhodnutí a jeho alternativy, stavební povolení a jeho alternativy, v zákonem stanovených případech též pro kolaudační souhlas a další akty, pro něž je rozhodovacím kritériem soulad posuzovaného záměru s platnou územně plánovací dokumentací.*" a v bodě [32] „*Z výše uvedených důvodů lze návrh na zrušení územně plánovací dokumentace nebo její části podat společně se žalobou nebo jiným návrhem proti územnímu rozhodnutí, stavebnímu povolení, povolení změny stavby před dokončením, dodatečnému povolení stavby, případně dalším rozhodnutím, pro jejichž vydání je rozhodným hlediskem soulad posuzovaného záměru s územně plánovací dokumentací a ta je proto podkladem k jejich vydání. Spolu s žalobou proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona však*

takový návrh učinit nelze.“. Z těchto citací však není možné dovodit, že v nyní přezkoumávaném případě byla změna územního plánu ve stavebním řízení podkladem pro vydání rozhodnutí a pro bylo možné návrh na jeho zrušení společně s žalobou podat.

[35] Za jakých podmínek se vydává stavební povolení, stanoví mimo jiné § 111 stavebního zákona. Ten v odst. 1 uvádí, z jakých hledisek stavební úřad podanou žádost o stavební povolení posuzuje: „*Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.*“

[36] Písmeno a) tedy obecně zakotvuje povinnost stavebního úřadu posoudit, zda je projektová dokumentace v souladu s územně plánovací dokumentací, tedy i územním plánem, ovšem pouze za předpokladu, že ve věci nebylo vydáno územní či jemu obdobné rozhodnutí. V současném případě v době vydání stavebního povolení existovalo pravomocné územní rozhodnutí, ve kterém byly řešeny otázky souladu záměru s územním plánem. V takovém případě dle dikce § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona posuzuje stavební úřad soulad projektové dokumentace právě s vydaným územním rozhodnutím.

[37] Tato koncepce je v souladu též s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která jasně deklarovala, že stavební zákon obsahuje několik druhů řízení, která na sebe v procesu realizace výstavby navazují, a není možné brojit v jednom z řízení proti závěrům, které byly učiněny v řízení předchozím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 - 344). Na tuto skutečnost správně poukázal též městský soud.

[38] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že závěry učiněné v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 115/2016 - 23, jsou závěry obecnými, které vychází z celkové koncepce úpravy územního plánování a stavebního řádu. Proto jsou v rozsudku vyjmenována řízení, ve kterých je typově možné, aby pokladem pro vydání závěrečného rozhodnutí byl některý z dokumentů územně plánovací dokumentace. Podstatou tehdy souzené věci byl totiž závěr, že řízení o odstranění stavby do takových řízení nespadá nikdy. Avšak i v případě, že se jedná o některé z vyjmenovaných řízení, u kterého je možné, aby byla územně plánovací dokumentace podkladem pro vydání rozhodnutí, je třeba posuzovat, zda tomu tak, s ohledem na návaznost na další řízení podle stavebního zákona, bylo či nikoliv, a na základě toho učinit závěr o možnosti přezkumu opatření obecné povahy v návaznosti na žalobu proti takovému rozhodnutí. Ve stavebním řízení se bude typicky jednat o situace, kdy tomuto řízení z některého ze zákonných důvodů nepředcházelo samostatné

rozhodování o území, a proto bude na stavebním úřadu, aby posuzoval projektovou dokumentaci též z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací.

[39] Tak tomu v přezkoumávané věci ovšem nebylo. Napadená změna územního plánu a její modifikace nebyly v rozhodnutí o stavebním povolení aplikovány, stěžovatel proto nemohl uspět s návrhem na jejich zrušení v rámci incidenčního přezkumu. V takovém případě se pro návrh na zrušení OOP uplatnila standardní tříletá lhůta zakotvená v § 101b odst. 1 s. ř. s., která však zjevně uplynula před podáním žaloby proti stavebnímu povolení na Bytový park Roztyly.

[40] Městský soud tedy nepochybil, pokud návrh na zrušení změny územního plánu a její modifikace odmítl, ačkoliv odmítnutí primárně založil na opožděnosti návrhu, který nebyl podán současně se žalobou. Tato vada však nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť návrh žalobců musel být odmítnut z dalšího důvodu, který městský soud v rozsudku uvedl, a s nímž se Nejvyšší správní soud na základě výše uvedené argumentace ztotožnil. Městský soud nebyl ani povinen žalobce vyzývat k odstranění vad žaloby spočívající v nejasnosti, zda zamýšlel s žalobou podat i návrh na zrušení OOP, neboť se z výše uvedeného důvodu nemohlo jednat o incidenční přezkum.

[41] Závěrem Nejvyšší správní soud k námitkám žalovaného a stěžovatele a) ohledně nové právní úpravy, která jak v případech obecného tak incidenčního přezkumu OOP zkracuje lhůtu pro podání návrhu na 1 rok, konstatuje, že tato novelizace nabyla účinnosti až dne 1. 1. 2018 a dle přechodného ustanovení uvedeného v Čl. XXXVIII, bodě 2 se řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Otázka aplikovatelnosti usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 194/2014 – 36, po účinnosti této novely proto není pro současný případ rozhodná.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Kasační stížnost stěžovatele b) Nejvyšší správní soud se shora nastíněných důvodů odmítl. Stěžovatel a) se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost stěžovatele b) jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení co do části řízení o kasační stížnosti stěžovatele b) se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[44] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost stěžovateli b) ve výši 5.000 Kč, a to na základě § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Soudní poplatek bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele b) JUDr. Ing. Dalibora Vítka, advokáta.

[45] Co do části řízení o kasační stížnosti stěžovatele a), Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel a) a žalobce b) ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[46] Osoby zúčastněné na řízení I) až X) mají v řízení o kasační stížnosti stěžovatele a) právo jen na náhradu nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Osobám zúčastněným na řízení I) až X) žádné takové náklady nevznikly, proto nemají právo na jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu